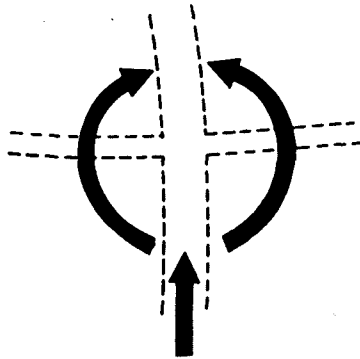

אבטחה בתנועה

1. תנועת מלקחיים

כיתת החדד, לפי מרחקי קשר-עין. את כיתת החדד יש להחליף מדי שעה, כדי להבטיח עירנות מתמדת. בכל החלפה תתפוס הכיתה מחסה בשיחים שבצדי השביל, עד שיגיע אליה הגוף העיקרי; אך לא כן אם השדרה קרובה לשביל מצד-טלב, לערוץ נחל או לשטח בנוי. משמב-חינים במעברת נחל או בפתח-שביל, על הגששים (לרבות כיתת החדד) לבדוק בדוק היטב, לאחר שדיווחו על כך לגוף העיקרי. התמרון הבטוח ביותר הוא בתנור עת-מלקחיים דרך סבך השיחים. על מל-קחיים אלה להיסגר בעומק מספיק מאחור-רי ההצטלבות, כדי להכשיל בעוד מועד כל מארב אויב צפוי (מרשם מס' 1).

הגוף העיקרי יכול להתקרב למרחק של קשר-עין מן החדד העושה את תנועת המלקחיים, ולא תצמח כל סכנה מכך, בתנאי שהשדרה תיעצר במקומה במועד ותשמור על רווח נאות. כל ניסיון של הגוף העיקרי להיערך במ-שך עצירה מעין זו להגנה היקפית או חלקית יגרום להצטופפות. בהתאם לתנאי קרקע, ראות וגורמים דומים יימצא האיש האחרון של כיתת החדד במרחק שבין 50 ל-200 מטרים לפני האיש הראשון במחלקת החדד. אם המרחק בין הגוף העיקרי והחדד יקטן מ-50 מטרים בטל כמעט ערך האבטחה של החדד. לוחמי הויאטיקונג מניחים, לרוב, לגששים לח-לוף על פני מארב שלהם כדי לתקוף את כיתת החדד, או מניחים לחדד כולו כדי להלום בגוף העיקרי, ובכך מגבירים את המבוכה בשדרה. תנועת המלקחיים של

לא אחת נמתחה ביקורת חריפה על האופן בו משתמשים הכוחות האמריקניים בשבי-לי ויאט-נאם בתנועה למגע, והודגשה לא אחת הסכנה הרבה של הפתעה ומארב שבשבילים אלה. למרות זאת — לפחות במחצית המקרים — נעה מחלקה או פלוגה של רובאים בשבילים לכל אורך דרכה, או במשך שלב מסוים במסעה. אכן, ישנם שטחים שבהם התנועה בשבילים היא בלתי-נמנעת, אלא אם כן בוחרים לנוע בסירות בנחלים. במישורים סבוכים ומיוערים פרושה רשת שבילים המצטל-בים לפחות הצטלבות אחת כל מאות-מטרים אחדות; אי אפשר לחצות שטח מעין זה בלא לעלות על שביל כלשהו. „וכי מה פסול בכך? הרי שם מוצאים אנו את הויאטיקונג“; זהו טיעון שיש בו הגיון מסוים, אך בתנאי, שיקוימו בדקדקנות אמצעי-אבטחה מקסימליים בעת התנועה בשביל. שאלה היא: איזה הם האמצעים היעילים ביותר בתנאים המשתנים? נושא זה עדיין לא הובהר וטרם נקבעה או גובשה הדוקטרינה לגביו. מפקד חי"ר צעיר מגשש היום את דרכו כבאפילה ומחליט לפי הנסיבות ובהתאם ללחצים השונים המופעלים עליו.

פלוגת הרובאים הנעה לא בשדרת מה-לקות אלא פרוסה ברוחב, למקרה של מגע עם האויב אין בידי מפקדה דוקטרינה מגובשת להנחותו. תבניות הקרב שבהן נהגים לנוע רבות. יכולים למצוא בגדוד אחד תבניות כמספר הפלוגות העוברות באותו שטח. האם לא סביר הוא להניח כי ישנה תבנית אחת יעילה, המקנה ביט-חון מקסימלי לכוח הנע בשטח מסוים, ולא שש תבניות שונות?

„שבילים עיקריים“ או „שבילים קלים“ בסבך השיחים של ויאט-נאם, רוחבם המ-מוצע אינו עולה על מטר אחד, להוציא בהצטלבויות. כאשר נעה יחידה בשביל בתוך הצמחייה הצפופה, אין לה אפשרות לנוע אלא בטור. המרחק בין החדד לראש הגוף העיקרי חייב להשתנות בהתאם למבנה הקרקע וליכולת התצפית קדימה. בדרך כלל, ככל שהשטח מישורי יותר כן יהא השביל ישר יותר; ואם השטח מבוותר, יהיו השבילים פתלתולים. על הגששים להימצא במרחק 10 ו-20 מטרים לפני

החדד מפחיתה בהרבה סכנה זו האורבת לכולם.

הטבע עצמו מגביל את הסיכון שבמארב מן האגף לשדרה הנעה בשביל בג'ונגל, לעומת שדרה הנעה בינות עשב גבה או בין סוללות-אדמה או שיחים משני הצד-דים המקנים מסתור לאויב. צמחיית הג'ונגל היא סבוכה כל-כך ששדה-האש בה יהיה קצר מדי להפעיל קליימור או מקלע, רק מעטים יהיו בתחום פגיעתם של כלי-נשק כאלה. רווח של 5 עד 10 מטרים בין הכיתות — אין בו כדי לעכב את התנועה והוא מגביר את האבטחה. כשיוצאים הגששים באיגוף לבדיקת מקום החשוד כמארב אפשרי, יש לחפות עליהם במקלע, אשר יהיה יעיל ביותר אם יימצא בידי האיש השני בחדד. לעיתים אפשר להחליף תנועת גששים זו באש מקלע, שתבדוק את השיחים שבחזית עליידי רי-סוסם באש; אם השיחים סבוכים במיוחד, יועיל יותר מטול-הרימונים. על מכשיר הרדיו להימצא בידי האיש האחרון בחדד, המשמש גם כפליט, שתפקידו להריץ את הידיעות בעל-פה, אם יחדל המכשיר לפ-עול. כאשר שומטים מהשדרה כוח שישאר מאחור, כדי לוודא שאין עוקבים אחרי השדרה, חייב כוח זה להיפרש מראש השדרה ולחדור לבין השיחים בלא שתי-עצר התקדמותו של הגוף העיקרי. הוא ינוע בצורת האות S, כך שיתפרס ממילא בעמדת מארב, ולא יהווה רק כוח-חסומה על השביל עצמו (מרשם מספר 2). השדרה ממשיכה להתקדם, ועוברת על-פני הכוח שהושמט (2 חוליות, עם מקלע

2. תנועת "S"

